

Arrest

nr. 263 596 van 9 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een eerste verzoek om internationale bescherming in op 20 maart 2020. De Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dit verzoek op 21 januari 2021 onontvankelijk omdat verzoekster niet aanwezig is op haar interview gepland op 4 november 2020, waardoor zij geacht wordt afstand te hebben gedaan van haar verzoek. Verzoekster dient op 23 februari 2021 een tweede verzoek in. Dit is het huidige verzoek.

1.2. Op 2 juni 2021 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 13 juli 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Cuscatlan op 8 mei 1990. U hebt drie kinderen bij een eerdere partner, nog steeds woonachtig in El Salvador. Hier in België leerde u uw huidige partner kennen, een man met de Venezolaanse nationaliteit (R.(...) G.(...) R.(...) R.(...), CG X). U heeft met hem ook één kind. U was in El Salvador werkzaam aan de kassa van de cafetaria van een bedrijf.

Op 4 mei 2019 was u aan het wachten op de bus toen u werd aangesproken door een lid van de bende MS. Deze zei dat hij u kende, hij wist waar u woonde en welk traject u aflegde om naar het werk te gaan. Hij zei verder dat hij wou dat u met hem zou trouwen en dat u voor de bende kwam werken. Hij zei dat hij u zou vermoorden indien u weigerde. U weigerde dit, stapte de bus op en ging naar huis. Eenmaal thuis vertelde u alles aan uw moeder. Daags nadien kwam uw zus u ophalen en trok u bij haar in tot aan uw vertrek uit El Salvador. U ging niet meer werken.

*Op 1 juni 2019 ging u klacht indienen bij de politie en op 18 juli 2019 verliet u El Salvador uit veiligheidsoverwegingen. Via een transit in Panama kwam u de dag nadien aan in Nederland, waar men uw vingerafdrukken nam. U had een onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming en kreeg nadien een bevel om het grondgebied te verlaten. U reisde naar België op 5 augustus 2019 en diende op 11 maart 2020 **een eerste verzoek om internationale bescherming** in. De Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uw verzoek onontvankelijk omdat u afstand zou hebben gedaan van uw verzoek. Op 23 februari 2021 diende u **een tweede verzoek** in.*

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, identiteitskaart, de geboorteakte van uw kind hier in België, vluchtgegevens en de klacht die u neerlegde bij de politie in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In hoofdorde dient er te worden opgemerkt dat uw asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald uw etnische origine, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van gemeenrechtelijke aard zijn. U verklaart El Salvador te zijn ontvlucht omdat u werd aangesproken door een bendelid dat u bedreigd zou hebben (CGVS, p.6). Deze problemen situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben bijgevolg geen betrekking op de criteria van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar El Salvador. Vooreerst wordt gewezen op de voortvarendheid waarmee u besloot El Salvador te verlaten. U stelt dat u één keer werd aangesproken door een man die beweerde te weten waar u woonde en welk traject u aflegde naar het werk. Hij zou u hierna niet gevolgd zijn en u zag hem ook nooit meer terug. Evenmin kwam hij ooit opdagen bij u thuis of in de nabijheid daarvan. Hij zou niet effectief uw adres hebben vermeld, noch waar u effectief werkte en ook uw naam noemde hij volgens u niet.

Hij was verder niet gewapend noch zou hij tatoeages hebben gehad (CGVS, p.6-8). U had dus geen enkele zekerheid dat de man effectief bij een bende zou gehoord hebben en daadwerkelijk geweten zou hebben wie u was. De vaststelling dat u hem niet meer terugzag noch dat hij naar uw huis kwam lijkt bovendien te bevestigen dat hij simpelweg iemand was die u schrik wou aanjagen en er niet werkelijk op uit was om u iets aan te doen, laat staan dat hij werkelijk bij een bende zou hebben behoord. Dat u dan enkel op basis van die eenmalige ontmoeting twee maanden later de zeer ingrijpende beslissing zou hebben genomen om uw land van herkomst te verlaten louter omwille van dit ene incident, is op zijn minst opmerkelijk te noemen en doet twifelen aan uw werkelijk reismotief.

Daarnaast uit het CGVS ook de nodige twijfels bij de geloofwaardigheid van dit beweerde incident, gezien het weinig logische karakter van deze beweerde bedreiging. Vooreerst is het weinig logisch dat, indien u werkelijk werd aangesproken door een lid van één van de meest beruchte bendes van El Salvador, u wist te ontkomen door simpelweg te stellen dat u geen interesse had en hierna op de bus kon stappen. Men moge verwachten dat dit bendelid u dan niet zomaar liet gaan en u op zijn minst zou volgen, al was het maar door simpelweg dezelfde bus te nemen. Hij zou u op dat moment volgens u niet hebben ontvoerd noch hebben gevolgd omdat er veel mensen aanwezig waren aan de bushalte (CGVS, p.8). Dit verbaast eens te meer. Indien deze bende er werkelijk op gebrand was om u verplicht te rekruteren en te ontvoeren ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze u dan aanspreken op een plaats en een moment waar er geen pottenkijkers aanwezig zijn. Verder zou u niet eens de moeite hebben genomen om te kijken of de man ook op de bus stapte (CGVS, p.8), opnieuw een opvallende vaststelling. Men moge verwachten dat u op zijn minst kijkt of hij u volgt, te meer omdat u verklaart recht naar huis te zijn gegaan (CGVS, p.8). Op die manier kon men u wel zeer gemakkelijk volgen. Het lijkt eerder logisch dat u elders naartoe trekt zodanig dat de man, indien hij u zou gevolgd zijn, niet kon te weten komen waar u effectief woonde.

U bleef de nacht na het beweerde incident nog thuis wonen (CGVS, p.6), opnieuw is dit zeer merkwaardig te noemen. Het lijkt aannemelijker dat iemand in een dergelijke situatie onmiddellijk diens huis verlaat, uit angst dat de bewering van de man die verklaarde te weten waar u woonde werkelijkheid was. Even opvallend is dat uw moeder nog in dit huis zou gewoond hebben tot oktober 2020, aldus anderhalf jaar na de beweerde feiten (CGVS, p.3). Uit vrees voor mogelijke represailles kan men verwachten dat ook zij eerder dit huis verliet, toch wanneer u het nodig achtte om diezelfde reden het land te moeten ontvluchten. Dat de man nooit naar uw huis kwam is opnieuw een aanwijzing voor het feit dat maar weinig geloof kan gehecht worden aan dit incident (CGVS, p.7). U stelt wel dat uw moeder in oktober 2020 een aantal vreemde mensen zag rondlopen en daarom het huis verliet doch strookt dit absoluut niet met het doortastende gedrag dat men doorgaans gewend is van de bende MS. Men moge verwachten dat ze meer ondernemen dan louter rond een huis te gaan lopen zonder het effectief te betreden.

Ook úw gedrag na het beweerde incident verbaast. Zo wordt gewezen op de vaststelling dat u niet bepaald haast aan de dag hebt gelegd om uw land van herkomst te ontvluchten. U verklaart dat het incident plaatsvond op 4 mei 2019 doch ging u pas op 17 mei 2019 uw paspoort halen en verliet u pas op 18 juli 2019 El Salvador (CGVS, p.4). Dat u zolang talmt om uw land te verlaten is andermaal een bevestiging dat u in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren omwille van die eenmalige ontmoeting. Hetzelfde gaat op voor uw verzoek om internationale bescherming hier in België. U kwam hier aan op 6 augustus 2019 (CGVS, p.4) en diende pas op 11 maart 2020 (!) uw eerste verzoek om internationale bescherming in. Hiernaar gevraagd stelt u dat u op aanraden van een vriendin zes maanden had gewacht al weet u niet waarom, u vertrouwde haar gewoon (CGVS, p.4 & 5). Uw advocaat vermoedt dat dit was om de termijn van de Dublin-procedure af te wachten waarop Nederland, waar u eerder een verzoek indiende, niet meer verantwoordelijk zou zijn (CGVS, p.12). Dit is geen afdoende verklaring. Van een verzoeker om internationale bescherming die verklaart te vrezen voor zijn leven bij terugkeer naar diens land van herkomst moge men verwachten dat hij of zij niet talmt met het indienen van een verzoek en niet tracht de regelgeving te omzeilen.

Ook voor het indienen van een klacht bij de politie talmde u opvallend lang. Hoewel het incident zou hebben plaatsgevonden op 4 mei 2019 wachtte u tot 1 juni 2019 om naar de politie te stappen (CGVS, p.9). U stelt dat u de politie niet vertrouwde omdat deze zou samenwerken met de bendes en dat u daarom zolang wachtte. De politie zou de bende hierover hebben kunnen informeren, gaat u verder (CGVS, p.9). Dergelijke argumentatie verbaast. Ten eerste is het weinig logisch dat u dan wél naar de politie zou stappen, indien u hen werkelijk niet vertrouwd. Ten tweede raakt het kant noch wal dat, indien u werkelijk wachtte om klacht in te dienen omdat u vreesde dat de politie de bende zou inlichten, u nog anderhalve maand wachtte om El Salvador te verlaten.

Het lijkt dan eerder logisch dat u na het indienen van deze klacht onmiddellijk op de vlucht zou slaan. Andermaal wordt de geloofwaardigheid van dit incident door uw eigen handelen ondermijnd.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen incident.

Volledigheidshalve dient te worden gewezen op de verklaring van uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud dat rekening dient te worden gehouden met uw geslacht. Vrouwen zouden volgens uw advocaat een risicoprofiel zijn (CGVS, p.12). Hierbij dient opgemerkt te worden dat een verzoeker om internationale bescherming niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf. Het louter 'vrouw-zijn' is in dezer geen bewijs van uw nood aan bescherming. Bovendien blijkt uit uw relaas niet dat u ooit omwille van uw geslacht zou zijn vervolgd. Sterker, u haalde zelf niet aan dat u een vrees heeft om terug te keren omwille van uw geslacht. Concluderend rechtvaardigt dit allerminst een internationaal beschermingsstatuut.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden.

De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. **Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.**

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen tenslotte bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw paspoort en identiteitskaart alsook uw vluchtgegevens bevestigen uw identiteit en achtergrond alsook uw herkomst uit El Salvador. Deze worden in deze beslissing niet betwist. Dat u hier in België een kind kreeg, zoals de geboorteakte lijkt aan te tonen, wordt ook niet in twijfel getrokken. Wat betreft de klacht die u zou hebben ingediend, dient te worden opgemerkt dat dergelijk document uw relaas slechts weten te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de één of andere manier zouden hebben geverifieerd en aldus zouden kunnen bevestigen.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In eerste orde betoogt verzoekster dat haar vrees op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep' valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Zij benadrukt dat zij tot de specifieke en kwetsbare sociale groep van vrouwen behoort. Verzoekster gaat in op het concept van sociale groep en verwijst naar arresten van de Raad waarin werd geoordeeld dat vrouwen een bijzonder kwetsbare sociale groep vormen. Verzoekende partij citeert uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from El Salvador*" van maart 2016 betreffende de kwetsbare positie van vrouwen in El Salvador. Verzoekster stelt dat zij probeerde de benedeleden te ontwijken en daarom wordt geacht een standpunt tegen hen in te nemen. Verzoekster citeert uit richtlijnen van UNHCR en EASO betreffende het concept "*politieke opinie*" als vervolgingsgrond en betreffende het feit dat gronden van vervolging elkaar niet uitsluiten en kunnen overlappen. Ze citeert de "*Guidance Note on refugee claims relating to victims of organized groups*" van UNHCR betreffende de interpretatie van de begrippen "*sociale groep*" en "*politieke overtuiging*" in relatie tot vervolging door georganiseerde bendes. Verzoekende partij vervolgt: "*In El Salvador, georganiseerde misdadagroepen willen verwerven door middel van criminele activiteiten, zijnde geweld, afpersing en intimidatie, economische en territoriale macht Er dient te worden opgemerkt dat het verwerven van economische en territoriale macht door georganiseerde misdadagroepen die hiervoor, in weerwil van de overheid, onwettige middelen als geweld, afpersing en intimidatie gebruiken, allern minst kan omschreven worden als een daad die veeleer economisch en geenszins politiek gemotiveerd is. Ofschoon verwerende partij lijkt te impliceren dat de georganiseerde misdadagroepen in El Salvador ofwel een soort van economische ondernemingen zijn die hun winst willen maximaliseren, ofwel eenvoudige straatcriminelen zijn, is het duidelijk dat hun bedoelingen veel verder rijken (zie infra) dan het louter economische. Bovendien gaat het om het verwerven en economische en territoriale macht door georganiseerde groepen die hierbij onwettige middelen gebruiken in weerwil van de legitieme overheid. Dergelijke praktijken zijn duidelijk politiek gemotiveerd en dit ontkennen berust aldus ofwel op kwade wil, ofwel op een al te enge notie van het wat het begrip 'politiek' inhoudt.*" en citeert uit de COI Focussen betreffende de veiligheidssituatie in El Salvador van 17 december 2020 en van 15 juli 2019. Verzoekende partij citeert opnieuw uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from El Salvador*" van maart 2016 betreffende de kwetsbare positie van vrouwen in El Salvador. Ze concludeert dit onderdeel: "*In de licht van bovenstaande informatie zowel als de leidende beginselen die worden herinneren op punt 1.1.1 vallen de problemen van verzoekster binnen de criteria van het Verdrag van Genève, hetzij als vervolgingen op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep, hetzij als vervolgingen voor politieke redenen.*"

Verzoekster verwijst vervolgens naar de veiligheidssituatie van zogenaamde 'returnees', die volgens haar een sociale groep vormen, en betoogt dat Salvadoranen die in het buitenland hebben verbleven worden geacht te beschikken over financiële middelen en hierdoor een risico lopen om te worden vervolgd. Zij vervolgt: "*Een ruime interpretatie van het begrip 'sociale groep' werd inderdaad gehuldigd door de Belgische en Europese wetgever bij de aanneming van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting is van artikel 10, § 1, d) van de richtlijn 2004/83/EG.*" en verwijst vervolgens naar de parlementaire voorbereidingen van de Vreemdelingenwet (*Parl. St.*, zittingsperiode 51, 2005-2006, nr. 2478/001, Memorie van toelichting, p. 83.) en de bewoordingen van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Ze stelt "*Het woord 'onder meer' ('entre autres' in de Franse versie) duidt hier op een niet-limitatieve opsomming, in lijn met de ruime interpretatie die de wetgever aan het begrip sociale groep wilde geven. Ofschoon het woord 'en' op het einde van het eerste streepje kan geïnterpreteerd worden als een aanwijzing dat beide benaderingen van het begrip sociale groep cumulatief dienen aanwezig te zijn, blijkt duidelijk uit de parlementaire voorbereiding dat dit niet het geval is. In casu worden de gedwongen returnees naar El Salvador inderdaad als een groep met een onveranderlijk kenmerk beschouwd, ander dan het risico om vervolgd te worden, nl. het feit in het buitenland te hebben verbleven en dus hierdoor te worden geacht over financiële middelen te beschikken. In geval van terugkeer lopen verzoekers het risico om slachtoffers te worden van « mishandeling, afpersing en daden en bedreigingen van geweld, zonder dat zij zich effectief kunnen beroepen op de bescherming van de Staat », omwille van het onveranderlijk kenmerk dat zij in het buitenland hebben verbleven en dat zij daarvoor worden geacht over financiële middelen te beschikken.*"

De Guidelines van het UNHCR over de veiligheidssituatie stellen, wat betreft de situatie van returnees in El Salvador: "...” (Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, March 2016, p. 28). De conclusies van de COI Focus over returnees in El Salvador stellen verder: "...” (COI Focus, Salvador. Retour au pays des ressortissants, 9 januari 2020, p. 22). Overeenkomstig deze verslagen maakt verzoeker deel uit van de specifieke groep van « deportees who had left El Salvador because of specific problems with a gang » of van « Salvadoriens qui ont connu des problèmes de sécurité avant leur départ » en zijn ze als dusdanig « at particular risk ». Het moet hier worden opgemerkt dat verzoeker door de bendes reeds werd benaderd. In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de ernst van de vrees die verzoeker heeft ondergaan in vraag te stellen. Wegens het bestaan van eerder problemen maakt verzoeker dus deel uit een risico groep. Een recent verslag van HRW, die dateert van februari 2020, is nog veel uitdrukkelijker. Hieruit blijkt dat de informatie over het lot van terugkeerders in El Salvador zo goed als onbestaand is. of minstens was tot het verschijnen van dit zeer recent verslag, waarvan de bevindingen bijzonder schokkend zijn. De executive summary ervan stelt zo o.m.: "...” (HRW, *Deported to Danger. United States Deportation policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, p. 1-6., stuk 7). In de laatste COI focus december 2020 is het vastgesteld in dezelfde wijze dat "...” (stuk 4, p. 17-18). Er is genoeg informatie om aan te nemen dat er een reëel en ernstig risico van vervolging in geval van terugkeer bestaat, wegens het feit dat verzoeker naar haar land van herkomst durfde aan terug te komen. Zelfs het vermeend verminderd risico van vervolging bij terugkeer voor returnees die initieel het land verlieten omwille van economische redenen, en niet omwille van vervolgingsakten waarvan zij het slachtoffer waren geweest, is verre van duidelijk. Zo stelt een verslag van IDMC van september 2018 dat returnees die bij hun vertrek uit El Salvador voorheen geen of weinig problemen kenden alsnog bij terugkeer een risico lopen omdat de maras vermoeden dat ze geld hebben : « simply because they are deportees » (stuk 8). Volgens dit verslag zijn returnees bijzonder kwetsbaar voor afpersing en kennen ze moeilijkheden om sociaal en economisch te re-integreren, waardoor ze ook het risico lopen om gerekruteerd te worden door maras. Alle bronnen geraadpleegd door de Coi Focus (januari 2020) bevestigen dat El Salvadorianen die terug keren uit het buitenland bijzonders gevisieerd kunnen worden door de bendes. Bij voorbeeld: "...” (stuk 4, p. 16-17; 15). Verder nog stelt de COI Focus over returnees in El Salvador immers : Een bron stelt dat terugkeerders niet beschermd zullen zijn tegen de onveiligheid die algemeen verspreid is in El Salvador; Drie bronnen stellen dat een persoon die terugkeert uit het buitenland beschouwd kan worden als een potentiële bron voor afpersing; IOM vermeldt categorieën van Salvadoranen die bij terugkeer kwetsbaarder zijn; De Belgische autoriteiten beschikten, op 11 december 2019, niet over enige bevestigde informatie over een verhoogd risico voor Salvadoraanse returnees, vergeleken met Salvadoranen die niet gemigreerd hadden; Volgens UNICEF riskeren kinderen en families die een gevaar hebben ontvlucht nog meer « at risk » te zijn bij hun terugkeer, als ze gedwongen en zonder steun of bescherming dienen terug te keren; Volgens een andere bron verergert de terugkeer de factoren die aan de grondslag lagen van de initiële emigratie voor personen die de onveiligheid hebben ontvlucht en bij terugkeer niet durven terug te gaan naar hun oorspronkelijke gemeenschap; Volgens een andere bron is de voormalige lidmaatschap van een bende of het dragen van tatoeages een bijkomend risicofactor in geval van terugkeer naar El Salvador. Er worden dus achtereenvolgend zeven bronnen geciteerd, waarvan zes stellen dat een terugkeer naar El Salvador een verergerende factor is dat returnees aan een bijzonder risico van vervolging onderwerpt, en één bron die stelt over geen informatie te beschikken wat betreft zulk verhoogd risico. In het laatste COI-focus (december 2020) is het aangetoond dat "...” (stuk 4, p. 18). De situatie van verzoekster kan niet gelijkgesteld worden met de situatie van Salvadoranen die niet migreerden en die, behalve dit migratie achtergrond, in de zelfde situatie zijn als verzoekster op de socio-economische vlak. In geval van terugkeer zou zij inderdaad snel geïdentificeerd worden als terugkerende migrant, wat haar bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing - en haar zodoende in de specifieke doelgroep plaatsen van personen die bijzonder « at risk » zijn van een afpersing of van andere vervolgingsakten. zoals een verslag van International Crisis Group het terecht stelt: "...” (stuk 9, International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018, p. 14). Een ander verslag van ICG stelt ook dat : « The high levels of violence in El Salvador make the country especially dangerous for returning migrants » (stuk 10). Een derde verslag van ICG geeft volgende aanbevelingen aan de overheid van de VS - die dus ook gelden voor de Belgische overheid "...” (stuk 11). Het door HRW aangehaalde cijfer van returnees vermoord na hun terugkeer en omwille van hun vroegere emigratie is waarschijnlijk nog helemaal onderschat, omwille van volgende redenen : "...” (HRW, *Deported to Danger. United States Deportation policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, p. 38-40; 42-44). Het moet hier worden opgemerkt dat verzoekster niet over de middelen beschikt om dagelijks losgeld te betalen aan de bendes. Dit heeft als gevolg dat returnees vaak verborgen moeten (over)leven na hun terugkeer: "...” (idem, 50- 51). In geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland, zou verzoekster dus een bijzonder kwetsbaar profiel vormen,

in tegenstelling tot wat de partij in de bestreden beschikking beweert. De hoedanigheid van returnee van verzoeker in geval van terugkeer naar El Salvador is dus wél een motief voor het bieden van een bescherming in haar hoofde. Prima facie heeft verzoekster een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van haar behoren tot een bepaalde sociale groep.”

Vervolgens gaat verzoekster in op de hoge onveiligheid en de afwezigheid van bescherming door de overheden in El Salvador en argumenteert, onder verwijzing naar (stuk 5, p. 6 en 7) dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau heeft bereikt en dat er een niet aflatende cyclus van wraak en geweld is tussen rivaliserende bendes en de Salvadoraanse overheden, en dat het geweld een niveau bereikt dat dat gelijk is aan of hoger dan het geweldsniveau in landen in conflictsituatie. Verder voert verzoekster aan dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse autoriteiten om haar burgers te beschermen tegen criminele bendes en verwijst hiervoor naar de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” van maart 2016; de COI Focus “*Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, en de UK Home Office Country Policy and Information “*Note El Salvador: Actors of protection*” van februari 2021. Zij stelt dat alle bronnen wijzen op de afwezigheid van effectieve en niet-tijdelijke bescherming omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en rechterlijke macht.

Verzoekster citeert nog landeninformatie betreffende het geweld tegen vrouwen in El Salvador.

Zij besluit dit onderdeel door te stellen dat verzoekster *prima facie* een nood heeft aan internationale bescherming in vluchtelingenrechtelijke zin wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van haar behoren tot een bepaalde sociale groep en stelt dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden toegepast.

Verzoekster argumenteert vervolgens dat mocht de Raad oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Wat de situatie van returnees betreft verwijst verzoekster naar wat hierboven werd uiteengezet en stelt dat zij om die redenen een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de algemene veiligheidssituatie in El Salvador betreft argumenteert verzoekster dat het CGVS de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat de beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld. Onder verwijzing naar de arresten “*Diakité*” en “*Elgafagi*” van het Hof van Justitie stelt verzoekster dat “*Hieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van art. 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet tot de situatie in El Salvador niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld. Volgens verschillende bronnen is El Salvador een van de meeste gewelddadige landen ter wereld, waarin het geweld dagelijks is. Dit geweld neemt de vorm van moorden maar ook van verdwijningen, diefstalen, afpersingen,... Het is zowel gericht als willekeurig van aard* ». Zij stelt vervolgens dat de COI Focus zelf stelt dat er niet kan worden uitgesloten dat er in El Salvador sprake is van een intern gewapend conflict; dat de speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden stelt dat het geweld in El Salvador een niveau heeft bereikt dat gelijk is aan of hoger dan het geweldniveau in landen in een conflictsituatie; dat El Salvador op de lijst van gevaarlijkste staten ter wereld staat en citeert daartoe uit volgende rapporten: COI Focus El Salvador: “*Situation sécuritaire*”, van 15/07/2019, p. 6; National Geographic. “*Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy*”, March 2019; International Crisis Group, “*El Salvador 's Politics of Perpetual Violence*”, op. cit., p. 1; Human Rights Watch (HRW), “*El Salvador - Events of 2018*”; Overseas Security Advisory Council (OSAC), “*El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*”, 25 april 2019. Verder stelt verzoekster dat El Salvador een van de hoogste moordgraden per capita ter wereld kent en dat dit zelfs hoger is dan in Irak in 2003 terwijl dit toen tot de toekenning van subsidiaire bescherming heeft geleid. Zij stelt verder dat “*Bronnen berichten zelfs van een exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleiden. Ten spijt van de hoge bedragen investeert in het trainen van de El Salvadoraanse politie door de Verenigde Staten (de VS State Department heeft 48 miljoen dollar voor de opleiding van de politie in El Salvador, Guatemala en Honduras van 2014 tot 2017 uitgegeven), vluchten vele politie leden uit het land uit angst. Als veiligheids maatregel, mogen politie leden zelfs niet meer naar hun eigen familie op verlof: "The exodus of Salvadoran police points to how the country 's security forces have failed to break the stranglehold of organized crime. (...)* In

response to the targeting of police officers this year. El Salvador's police chief introduced a policy: For their own protection, officers were not allowed to return to their homes. " Zelfs als wordt er een daling van het aantal slachtoffers geregistreerd sinds 2015, toch blijft El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Bovendien moet deze vermindering zeer behoedzaam worden opgevat, volgens het COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador, waar de bestreden beslissing naar verwijst. Volgens dit verslag is de vermindering van het dodental meer te wijten aan een vermindering van de aanklachten dan aan een verbetering van de situatie : "... " (COI Focus. El Salvador. Situation sécuritaire, op. cit. p. 27). Verzoekster wijst er vervolgens op dat in de laatste COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador van 2020 een toename van de afpersingen wordt gemeld "... " (COI Focus van 12 oktober 2020, p. 27, 9 en 33) en stelt: "Uit wat voorafgaat blijkt dus overduidelijk dat El Salvador gekenmerkt is door een geweld met een extreem hoog niveau van intensiteit. Er dient te worden toegevoegd dat dit geweld ook gekenmerkt is door een heel hoog niveau van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, verkrachtingen en bedreigingen, vaak te wijten aan de maras en die als gevolg hebben dat meer en meer mensen het land ontvluchten. De reeds geciteerd verslag van het OSAC stelt, wat betreft het willekeurig karakter van het geweld, dat de criminaliteit zich uitrekt van het skimmen van creditcards tot moord, en even wel doelgericht als opportunist is (OSAC)." Volgens verzoekster bevestigen al deze elementen dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd worden zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers.

Onder verwijzing naar het arrest Elgafagi van het Hof van Justitie stelt verzoekster dat mocht de Raad van oordeel zijn dat de situatie in El Salvador niet kan gekwalificeerd worden als willekeurig geweld van die aard dat elke burger kan worden getroffen, dan moet rekening worden gehouden met de individuele situatie van de verzoekster. Zij stelt: *"In dit verband moet het aangetoond worden dat verzoekster bijzonder kwetsbaar is in geval van terugkeer naar El Salvador. De verzoekster voelt zich door deze beperking meer blootgesteld dan anderen en wordt bijgevolg gediscrimineerd bij de toegang tot werk. Het feit dat zij tot een risicoprofiel behoort enerzijds als returnee zonder middelen om de afpersing te vermijden (zie punt 1.1.3), anderzijds als vrouw (zie punt 1.1.2.) verhoogd ook het risico slachtoffer te worden van dit willekeurige geweld."* Zij verwijst in dit verband naar Amnesty International, "El Salvador 2020", 7 april 2021 en stelt dat de toegang tot werk en tot medische hulp is verslechterd door COVID.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet daadkrachtig zijn. Betreffende het incident op 4 mei 2019 voert zij aan: *"Het CGVS stelt dat verzoekster alleen een keer was aangesproken en dat deze element niet genoeg ernst is om een risico te bestaan. Echter stelt verzoekster dat ze in de context in El Salvador, een risico loopt vanwege het feit dat ze in de vizier van de MS 13 gekomen is. Verzoekster is zeer bang. Bende leden zijn teruggekomen naar het huis van haar moeder om te controleren als verzoekster teruggekomen is (NPO, p.7). Gezien de context, bestaat het een risico. Het feit dat de bende niet direct heeft ingegrepen bedoelt niet dat ze niet zullen haar in gevaar brengen. De subjectieve vrees van verzoeker wordt gestaafd door objectieve informatie die wijst op de invloed van bendes in El Salvador."* Voor wat betreft de geloofwaardigheid van het incident stelt ze: *"Het CGVS stelt eerst de geloofwaardigheid van het incident in vraag "gezien het weinig logische karakter van deze beweerde bedreiging " (bestreden beslissing, p.2). Betreffend het feit dat verzoekster zich van de bende lid kond ontdoen, stelt ze dat alles zeer snel ging. De bende lid is naar haar gekomen, terwijl de bus kwam. Ze heeft dan gezegd dat dit ze niet interesseerde en trap dan in de bus. Verzoekster stelt dat indien die man niet naar haar huis kwam zijn andere bendeleden gekomen et dat daarom haar moeder ook het huis is ontvlucht. De beoordeling is dus subjectief. Het CGVS stelt dan dat verzoekster "lang talmt" om haar land te verlaten en dat dit een bevestiging zou zijn dat ze in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren omwille van die eenmalige ontmoeting (bestreden beslissing, p.2). Verzoekster heeft een haar paspoort moeten aanvragen et moeten geld samenhalen om El Salvador te vluchten."* Verzoekster vervolgt: *"Betreffend de bescherming in België, stelt verzoekster inderdaad dat iemand haar gezegd heeft dat ze 6 maanden moet wachten voor ze bescherming vraagt. Ze was alleen in België en was bang dat ze terug moet gaan naar El Salvador. Dat zijn de redenen waarom ze niet direct een bescherming heeft ingediend. Verzoekster is niet de eerste en zal niet de laste migrant zijn die een slecht advies volgt in een land waar ze niemand kent"*.

Betreffende haar klacht bij de politie voert verzoekster aan: “*Verzoekster stelt dat ze zeer bang was om een klacht in te dienen. Ze heeft daarna gewacht tot ze wist dat ze El Salvador zal vertrekken, om zeker te zijn dat niets zou gebeuren.*”

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo.

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota dd. 14 oktober 2021 neer waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis wordt gebracht: COI Focus, “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 (hyperlink) en COI Focus, “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn* heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om

internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op het volgende. Verzoekster woont samen met haar moeder in de gemeente San José Guayabal in het departement Cuscatlan en werkt in de cafetaria van het bedrijf Sigmaco in de gemeente Ilopango. Op 4 mei 2019 wordt verzoekster aan de bushalte aangesproken door een lid van bende MS, die van haar eist dat zij een relatie met hem zou beginnen en haar bedreigt. Verzoekster weigert en gaat met de bus naar huis. De dag nadien gaat verzoekster bij haar zus in de kolonie San Enrique in de gemeente Soyapango wonen. Ze dient op 1 juni 2019 klacht in bij de politie. Op 18 juli 2019 verlaat ze El Salvador. De moeder van verzoekster verhuist in oktober 2020 naar San Salvador en gaat bij één van de broers van verzoekster wonen, omdat ze twee mannen haar huis ziet observeren.

5.3. Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming kopieën van haar paspoort en identiteitskaart voor. De Raad acht haar identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende aangetoond. De geboorteakte van het kind van verzoekster kan enkel aantonen dat zij in België een kind heeft gekregen, hetgeen enkel betrekking

heeft op haar gezinssituatie in België en evenmin betwist wordt. De vluchtgegevens kunnen enkel verzoeksters reisweg aantonen, wat evenmin een betwist element vormt.

De aangifte bij de politie toont aan dat verzoekster klacht indiende voor de bedreiging waarvan zij verklaart het slachtoffer van te zijn geweest. Uit dit document op zich kan evenwel niet afgeleid worden dat de door verzoekster bij de aangifte vermelde feiten werkelijk plaatsvonden, nu deze werden opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster en uit dit document ook niet kan blijken dat deze feiten verder werden onderzocht door de autoriteiten noch het resultaat daarvan.

Hoewel verzoekster zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. Het verzoek om internationale bescherming houdt verband met de bendes in El Salvador. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan afpersing, bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten ((COI Focus *Salvador: Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, March 2016).

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en het verzoekschrift komt de Raad, daargelaten de vraag of het verzoek om internationale bescherming verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, tot de vaststelling dat verzoekster de beweerde problemen met een bendelid van MS niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat de handelswijze van verzoekster ten tijde van het door haar aangehaalde incident op 4 mei 2019 moeilijk te verenigen valt met de door haar aangehaalde vrees. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat volgens haar verklaringen het bendelid aan verzoekster heel duidelijk had gemaakt dat hij slechte intenties met haar had: hij had immers aan verzoekster gezegd dat hij wist waar ze woonde en dat hij haar kon vermoorden of laten vermoorden, en dat dit geen enkele moeite voor hem was (notities PO, p. 6). Toch verklaart verzoekster dat ze, ondanks haar angst, vlakaf aan hem zei dat ze geen interesse had en op de bus stapte zonder nog om te kijken of het bendelid haar misschien volgde. Vervolgens stapte verzoekster aan haar gewoonlijke halte af en vervolgde ze haar weg naar huis, nogmaals zonder te verifiëren of haar belager haar volgde (notities PO, p. 8). Ondanks deze categorieke weigering en de zware bedreiging die het bendelid had geuit, kan de Raad slechts vaststellen dat volgens haar verklaringen het bendelid haar gewoon op de bus liet stappen. Dit lijkt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing niet erg waarschijnlijk indien het in werkelijkheid om een bendelid ging, gezien de gewelddadige reputatie van de benedeleden.

Bovendien kan, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing verwacht worden dat, ondanks de in een dergelijke situatie begrijpelijke angst en shock die verzoekster aanhaalt (notities PO, p. 8), zij toch minstens achterom zou kijken of haar belager haar volgde ook nadat zij van de bus stapte. Minstens zou kunnen verwacht worden dat zij er zich wou van vergewissen of hij haar volgde vooraleer naar huis te gaan aangezien zij zodoende riskeerde de beweerde belager recht naar haar huis te leiden.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster de avond na het incident, nog in haar eigen woning blijft slapen (notities PO, p. 6). Hoewel het bendelid enkel de naam van de gemeente had genoemd en niet het exacte adres van de woonplaats van verzoekster (notities PO, p. 8), kon verzoekster niet met zekerheid weten of het bendelid haar eventueel al ooit naar huis had gevolgd, aangezien hij haar route van en naar het werk kende (notities PO, p. 8), en of hij dus haar exacte woonplaats eventueel kende. Het bendelid had heel duidelijk bedreigd verzoekster van het leven te beroven als ze weigerde zijn

partner te worden (notities PO, p. 6), en verzoekster had zijn vraag duidelijk geweigerd (notities PO, p. 8), dus kon zij zich, gezien de specifieke context in El Salvador verwachten aan represailles. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat dat niet ingaan op de avances van bendeleden een gedraging is die het leven van een vrouw in wijken waar bendes controle hebben in gevaar kan brengen (COI Focus *El Salvador: Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020, p. 20). Indien zij zich daadwerkelijk zou bedreigd gevoeld hebben omwille van een bedreiging door een bendelid nam verzoekster dus een groot risico door nog een nacht in haar eigen woning te verblijven alvorens zich naar haar zus te begeven. De loutere stelling in het verzoekschrift dat zij zich van het bendelid kon ontdoen omdat alles zeer snel ging kan geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen en biedt geen verklaring waarom zij op geen enkel ogenblik verifieerde of het beweerde bendelid haar volgde. Deze vaststellingen ondermijnen reeds in belangrijke mate de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen met een bendelid.

Verder merkt de Raad ook op dat verzoekster verklaart louter een klacht te hebben ingediend met het oog op het indienen van haar verzoek om internationale bescherming in België. Ze verklaart met het indienen van deze klacht te hebben gewacht tot 1 juni 2019 omdat de politie geïnfiltrerd is door bendeleden en er een grote kans was dat iemand haar belager zou informeren over het feit dat ze klacht indiende (notities PO, p. 9). De Raad stelt echter vast dat verzoekster pas anderhalve maand na het indienen van haar klacht, en met name op 18 juli 2019, El Salvador verliet. Hoewel de verklaringen van verzoekster over de infiltratie van de Salvadoraanse politie door bendeleden stroken met de beschikbare landeninformatie, kan de Raad slechts vaststellen dat zij nog zes weken na de klacht in El Salvador bleef hoewel zij blijkbaar geen hoop koesterde dat de politie haar zou beschermen maar haar integendeel nog meer problemen zou opleveren omdat er volgens haar een grote kans was dat de politie het bendelid zou inlichten. Verzoeksters handelswijze is eens te meer niet in overeenstemming te brengen met haar beweerde vrees voor het bendelid, noch met haar perceptie van de impact van een dergelijke klacht. Tijdens deze periode tussen het indienen van de klacht en haar vertrek uit El Salvador had haar belager, indien de politie hem had geïnformeerd over de klacht van verzoekster, immers ruimschoots de tijd om verzoekster geweld aan te doen. De moeder van verzoekster verbleef overigens nog tot oktober 2020 op hetzelfde adres wonen, maar ondervond zij verder geen problemen meer zodat hieruit minstens blijkt dat haar familieleden na haar vertrek geen problemen hebben gekend omwille van haar beweerde afwijzing van het bendelid.

Betreffende de laattijdigheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, stelt de Raad het volgende vast. Verzoekster vertrok uit El Salvador op 18 juli 2019 en kwam op 19 juli 2019 aan in Nederland (verklaring DVZ eerste verzoek, punt 36). Verzoekster deed een verzoek om internationale bescherming in Nederland en kreeg er een negatieve beslissing, waarna zij op 5 augustus 2019 naar België kwam (verklaring DVZ eerste verzoek, punt 22). Verzoekster deed vervolgens haar eerste verzoek in België op 9 maart 2020. Zij verklaart dat een vriendin haar had aangeraden om zes maanden te wachten om asielpcedure in België op te starten, omdat ze bang was om teruggestuurd te worden naar Nederland, waar ze een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten (notities PO, p. 4-5). De advocaat van verzoekster verwijst in dit kader naar de Dublinprocedure (notities PO, p. 12). Verzoekster komt echter niet naar haar interview bij de DVZ, dat gepland staat op 4 november 2020, waarop de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 januari 2021 aan het CGVS meedeelt dat zij geacht wordt afstand te hebben gedaan van haar verzoek en verzoekster een bevel krijgt om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten. Verzoekster geeft geen verklaring voor haar afwezigheid op het interview bij de DVZ. De Raad stelt vast dat verzoekster vervolgens pas op 23 februari 2021 haar tweede verzoek in België indient. Zowel haar afwezigheid op het interview bij de DVZ in het kader van haar eerste verzoek als het gegeven dat zij pas meer dan een maand na het bevel om het grondgebied te verlaten het tweede verzoek indiende, vallen moeilijk te verenigen met de door verzoekster aangehaalde vrees. De verklaring in het verzoekschrift dat verzoekster slecht advies volgde en de toepassing van de Dublin verordening wilde vermijden, zou enkel kunnen gelden voor het tijdstip van haar eerste verzoek, en niet voor haar onachtzaamheid in verband met het interview bij de DVZ, noch de laattijdigheid van haar tweede verzoek, aangezien de termijn van zes maanden reeds lang voordien verstreken was. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat de houding van verzoekster strookt niet met die van een persoon die beweert haar land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk vervolging of ernstige schade vreest haar land van herkomst kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de autoriteiten van het ontvangstland om bescherming te vragen. Verzoeksters laattijdige verzoek vormt *in casu* dan ook een contra-indicatie voor de ernst van door haar voorgehouden nood

aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoekster de beweerde problemen met een lid van de bende MS niet aannemelijk heeft gemaakt.

5.5. Waar verzoekende partij er nog meer algemeen op wijst dat verzoekster als vrouw in El Salvador tot specifieke sociale groep behoort en dat geweld tegen vrouwen en meisjes in haar land van herkomst wijdverspreid is, merkt de Raad op dat uit de door verzoekster geciteerde en toegevoegde informatie, hoewel hieruit kan blijken dat vrouwen een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, niet kan blijken dat verzoekster louter omwille van haar aanwezigheid in El Salvador en haar profiel als vrouw zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Dit wordt tevens bevestigd in de door verzoekster geciteerde UNHCR "*Guidelines*", die stellen dat "*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that women and girls, in particular but not limited to women and girls from areas where gangs operate or those from social milieus where violence against sexual and gender-based violence against women and girls is practised, may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.*" (p. 38). Verzoeksters vrees dient met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. De loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op haar persoon, volstaat aldus niet om de aangevoerde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster *in concreto* aannemelijk te maken. De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster noch gedurende de procedure, noch thans in het verzoekschrift concrete, recente, geloofwaardige of ernstige, aan haar profiel als vrouw gelinkte problemen heeft aangehaald.

5.6. In zoverre verzoekster zich baseert op haar hoedanigheid als terugkeerder om een vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade aan te tonen stelt de Raad het volgende vast. Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekster om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van haar vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Uit de COI Focus "*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020 en 13 juli 2021 blijkt dat volgens de door CEDOCA geconsulteerde bronnen veeleer bende-gerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig (zie COI Focus december 2020, p. 20-21 en COI Focus juli 2021, p. 22-24).

Ook het Human Rights Watch rapport, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes gevisieerd werden. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk, waarbij het aan verzoekster toekomt een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit hetgeen voorafgaat is al gebleken dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij problemen kende met een bendelid. Verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Verzoekster brengt verder geen concrete elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij omwille van haar verblijf in het buitenland een reëel risico loopt onderworpen te worden aan ernstige schade in

de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter verwijzen naar een risicoprofiel volstaat daartoe toe niet. Dit moet concreet aannemelijk gemaakt worden, waartoe verzoekster in gebreke blijkt. Het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

5.7. Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat verzoekster de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Bijgevolg is verzoeksters betoog betreffende het feit dat diegenen die zich tegen de bende verzetten een politieke opinie vertonen en tot een sociale groep behoren en het gebrek aan overheidsbescherming, niet dienstig.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen het geheel van verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat de vaststellingen hierboven volstaan om te besluiten dat verzoekster de beweerde bedreiging door een bendelid niet aannemelijk, noch dat zij omwille van haar verblijf in het buitenland een bijzonder risico loopt in geval van terugkeer naar EL Salvador.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoekster zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij de beweerde bedreiging door een bendelid niet aannemelijk maakt. Verzoekster brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in haar hoofde kan worden

aangenomen dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR *Guidelines*, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door IDMC en het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 11-19; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, p. 14-24).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoekster aangebrachte landeninformatie kunnen niet tot een ander besluit leiden nu de door verzoekster geciteerde landenrapporten ook in de COI Focus van 2020 werden in aanmerking genomen en verder ook niet aantonen dat het bende-gerelateerd geweld niet doelgericht zou zijn. De door verzoekster in dit verband geciteerde passages uit de rapporten, COI Focus, *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, van 15/07/2019, p. 6; National Geographic. *“Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy”*, March 2019; International Crisis Group, *“El Salvador's Politics of Perpetual Violence”*, op. cit., p. 1; Human Rights Watch (HRW), *“El Salvador - Events of 2018”*; Overseas Security Advisory Council (OSAC), *“El Salvador - 2019 Crime and Safety Report”*, 25 april 2019 bevestigen het hoge aantal moorden in El Salvador en het feit dat het bendegegeweld er wijdverspreid is, maar tonen niet aan dat het geweld willekeurig van aard is. Ook uit de vaststelling dat het loutere verhuizen van de ene

wijk naar de andere, door een rivaliserende bende gecontroleerde wijk, dodelijke gevolgen kan hebben, kan niet worden afgeleid dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn, nu uit de landeninformatie blijkt dat in dergelijke gevallen de betrokkene individueel wordt gevisieerd door de bende omdat hij uit een door een rivaliserende bende gecontroleerd gebied komt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Het betoog van verzoekster dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en graad van willekeur van het geweld en dat de centrale vraag in de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet zozeer te maken heeft met het bestaan van een situatie van gewapend conflict maar wel met de intensiteit en mate van willekeur van het geweld is bijgevolg niet dienstig.

7. Wat betreft de door verzoekster in het eerste en tweede middel aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat de in het eerste middel aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot de in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoekster niet aanduidt hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002). De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zou kunnen geschonden zijn nu deze bepaling in de mogelijkheid voorziet voor de commissaris-generaal om bepaalde verzoeken om internationale bescherming volgens een versnelde procedure te behandelen en hier *in casu* geen gebruik van werd gemaakt. Ook wat betreft de in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de Raad eveneens vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat niet wordt aangegeven hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad er op dat dit artikel werd opgeheven bij Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET